

Ewald Frank

Nedeľa 29. 10. 1989 14.00, Zürich, Švajčiarsko

Téma: Amos 3,7-8: *Boh Pán nečiní nič, bez toho,
aby najprv zjavil svoju radu svojim služobníkom, prorokom!*

vysielané 24. 1. 2026

Pred modlitbou by som chcel čítať Slovo z Amosa 3, známe Slovo, verše 3 až 8. Povstaňme k tomu.

[3] ***Či azda pôjdu dvaja spolu bez toho, že by sa zhodli?***

[4] ***Či zareve lev v lese, keď by nebolo pre neho koristi? Či vydá leviča svoj hlas zo svojej peleše bez toho, že by bolo lapilo?***

[5] ***Či padne vtáča do osídla na zemi, keď mu niet smečky? Či sa zdvihne osídlo od zeme, keď nechtylo ničoho?***

[6] ***Či sa zatrúbi na trúbu v meste a ľud sa nezbehne v strachu? Či sa deje voľačo zlé v meste a Hospodín neučinil?***

[7] ***Nie, lebo Pán Hospodín nečiní ničoho, okrem keď zjavil Svoju tajnú radu Svojim služobníkom prorokom.***

[8] ***Lev reve, kto by sa nebál? Pán Hospodín hovorí, kto by neprorokoval?***

Modlime sa.

Pane, náš Bože, zo srdca Ti ďakujeme za tento deň. Je to deň, ktorý si Ty učinil.

Je tu snáď niekto v tomto zhromaždení bez toho, aby si ho Ty priviedol?

Je tu snáď niekto, aby tu Tvoje Slovo počul bez toho, aby si Ty k nemu hovoril?

Nie, Pane, sme tu, aby sme počuli Tvoje Slovo, aby sme Ho prijali a boli požehnaní.

Verný Pane a Bože, Ty si živý Boh, Boh Abraháma, Izáka a Jakoba, Boh Izraela, ten jediný pravý Boh, ktorý existuje. Ty si sa nám zjavil v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Vďaka buď Tebe za to.

Ty si s tým spojil veľký zámer. Stal si sa podobný nám, aby si nás učinil podobných Tebe.

Milovaný Pane, zo srdca Ťa prosíme o to, aby si odpustil všetku našu vinu, odstráň z nás všetko, čo by mohlo stáť medzi Tebou a nami. Prikry nás Svojou drahou a svätou krvou, odstráň všetko z našich myšlienok, z našich srdiec, odstráň od nás všetko, Pane.

Obmy nás v Ježišovej drahej krvi, v tom očistnom prúde, lebo Ty si svätý Boh a chceš nás posvätiť Svojou svätou prítomnosťou a mať s nami obecenstvo.

Milovaný Pane, prevezmi toto zhromaždenie, nech je Tebe odovzdané.

Prosíme Ťa o vedenie Tvojho Svätého Ducha. Milovaný Pane, Ty ved' Slovo, Ty ku nám hovor. Daj, že by sme našli tie biblické miesta, skrze ktoré ku nám chceš hovoriť.

Proším Ťa, ujmí sa nás všetkých. Ty znáš potreby jednotlivcov, prosby, choroby, čokoľvek to môže byť, ó Pane. Nech sa Ti zalúbi v tejto hodine nechať mocne vzrásť vieru v Tvoju všemohúcnosť, v Tvoju prítomnosť, v Tvoje schopnosti, v Tvoje jednanie, v tom Tvoje konanie, v Tvoju zachraňujúcu a uzdravujúcu moc.

Milovaný Pane, daruj nám jasný pohľad na Teba, na kríž na Golgote, kde si Ty za nás trpel, vylial Svoju krv a nechal si sa biť a mučiť, aby sme my boli uzdravení. Áno, skrze Tvoje rany sme boli uzdravení.

Milovaný Pane, spoločne Ťa chválime a Tebe už dopredu vzdávame všetku česť, všetku chválu a úctu, lebo Ty si verný. Ty si nás až do tejto hodiny neopustil a nezanechal. Ty budeš s nami po všetky dni až do konca sveta.

Chválime Ťa a slávime Tvoje nádherné a sväté meno.

Haleluja.

Amen.

Môžete sa posadiť.

Dnes máme tu v Zürichu mimoriadny deň.

Sme Pánovi veľmi vďační za to, že veci vedie tak, ako to činí, a prijímame to z Jeho ruky.

Teraz jednoducho poviem, čo je to výnimočné na tomto dni. Vy predsa viete, my nedávame žiadnej cti ľuďom, všetka česť patrí Pánovi, ale

cítíme sa jednoducho poctení, to je to správne slovo, že najmladšia dcéra nášho milovaného brata Branhamu je dnes v našom strede. Toto je Sára Branhamová, najmladšia dcéra brata Branhamu, ktorá bola v aute v čase nehody a mnoho videla a prežila. Srdečne ju vítame.

Boh ti požehnaj v našom strede. Všetci sú radi, že si prišla.

A čo sa mňa týka, tak sa ma to tiež veľmi hlboko dotklo. Vy všetci predsa viete, že bol čas, keď som brata Branhamu vyhľadal a Boh skrze neho odpovedal. I to si veľmi vážim.

Boh predsa skrze ľudí hovorí.

A keď teraz zisťujeme, že dcéra proroka náhle dostane pokyn: „**Chod a vyhľadaj brata Franka,**” a ona sa pýta: „Brata Franka v Nemecku?” a odpoveď prišla jasne a zreteľne: „**Áno, chod a vyhľadaj brata Franka v Nemecku.**”

Cítim sa tým Pánom poctený, že som mal nielen tú prednosť muža Božieho v tej hodine vyhľadať, muža, skrze ktorého Boh ku mne prehovoril, skrze ktorého mi Boh pomohol, a že teraz nastal okamih, v ktorom Boh moju maličkosť mohol použiť, aby som práve tejto rodine v oboch oblastiach, duchovnej i pozemskej, v skutku i v pravde pomohol.

A tak vidíme cesty Boha, nášho Pána, ktoré zostávajú predsa vždy rovnaké. On riadi, On vedie všetko podľa Svojej večnej rady a zalúbenia. Jeho menu buď všetka chvála a česť.

Predtým, ako prejdeme k preberaniu Slova, máme požehnanie detí a chcel by som poprosiť našich bratov a sestry, aby teraz prišli dopredu. A dnes prečítam k tomu príslušné Slovo pre požehnanie detí, aby všetci vedeli, že v Svätom Písme stojí napísané, že Pán žehnal deti. Marka, kapitola 10, od verša 13 až 16:

[13] ***A donášali Mu dieťatká, aby sa ich dotýkal. Ale učeníci dohovárali tým, ktorí ich donášali.***

[14] ***No keď to videl Ježiš, nemilo to niesol a povedal im: „Nechajte dieťatká ísť ku Mne a nebráňte im, lebo takých je kráľovstvo Božie.”***

[15] ***„Amen vám hovorím, kto by neprijal kráľovstva Božieho ako dieťa, nevojde nikdy do neho.”***

[16] ***A bral ich na ramená, vkladal na nich ruky a žehnal ich.***

Pokiaľ toto Božie Sväté Slovo.

My sme tu, aby sme na Jeho mieste, v Jeho mene činili to, čo činil On.

[požehnanie detí]

Chvála a vďaka buď Pánovi za Jeho milosť, za Jeho vernosť, za všetko, čo pre ľudské deti činí.

Z dôvodu, že dnes máme vzácnu návštevu, ako som už povedal, vážime si to, že to Boh tak zariadil a sme Mu vďační za Jeho cesty, ktoré pre nás vždy zostanú nepochopiteľné.

Myslím na tie dni, počas ktorých Boh ku mne mimoriadnym spôsobom skrze kázanie brata Branhama hovoril a skrze jeho službu hovoril a dal mi práve tohto muža, aby sa mi stal požehnaním, požehnaním, ktoré sa stalo požehnaním pre celý svet.

Ak by nebolo bývalo brata Branhama, tak by nebolo ani žiadnej zvesti konečného času a nebolo by žiadneho brata Franka, ktorý by ju mohol zvestovať. Boh sa o všetko stará spôsobom, ktorý je jednoducho dokonalý, ktorý my nedokážeme vysvetliť, ale ktorý On už vo Svojom pláne pevne stanovil a rozhodol.

Dnes by som chcel čítať niekoľko biblických miest a zdôrazniť tú službu, ktorú Boh pre tento čas dal, pretože je to Boh, ktorý to tak určil, tak zariadil, tak viedol a tak učinil. A pretože je to On, Jemu vzdávame za to všetku česť.

Vráťme sa späť k úvodnému Slovu z Amosa, kapitola 3, slová, ktoré sú nám všetkým veľmi dobre známe, obzvlášť verše 7 a 8:

[7] *Lebo Boh Pán nečiní ničoho, okrem keď zjavil Svoju tajnú radu Svojim služobníkom prorokom.*

Už často sme podvihli, že evanjelisti a učitelia majú svoje miesto, pastieri majú svoje miesto, ale Slovo prišlo ku prorokom. Proroci boli Bohom tak učinení, že boli v spojení s Ním, Boh s nimi ustanovil spojenie, mohol im zjavovať Svoje Slovo a Svoju vôľu, aby to mohli odovzdávať ďalej a povedať Božiemu ľudu to, čo Boh chcel povedať. A tu stojí:

[7] *Boh Pán nečiní ničoho, jedine že zjaví Svoje rozhodnutie, Svoju radu Svojim služobníkom prorokom.*

My nedelíme, my nerozlišujeme na veľké a malé, dôležité a nedôležité. Všetci Boží muži vo Svojom čase splnili úlohu, ktorú nemohol splniť nikto iný. Oni vo Svojom čase stáli na tom mieste, v tom poverení, ktoré bolo pre ten čas určené.

Pokojne môžeme zmieniť mená, bolo ich mnoho, ktorých Boh použil. Môžeme začať v Ženeve s Calvinom, v Zürichu so Zwinglim pokračovať, cez Schwenkfelda a Luthera a všetkých, ktoríkoľvek to boli. Môžeme spomenúť Husa a Wycliffa, ktorí boli spolu v Londýne, jeden z Prahy, druhý z Veľkej Británie. Existovali Boží muži, ktorí vo Svojom čase činili to, čo Boh chcel, aby bolo učinené. Existoval Spurgeon, existoval Bunyan, existoval Moody, Finney, bolo ich mnoho. Bol John Wesley, bol Whitefield, bolo ich mnoho.

Ale keďže žijeme v posledných dňoch, totiž v prorockom časovom období, nestačilo len čítať Písmo a o ňom hovoriť, ale teraz, v tomto prorockom časovom období spásnych dejín, musel Boh nevyhnutne poslať proroka, aby položil na svietnik prorocké Slovo, aby naša viera bola skutočne v Slove, v zjavenom Slove zakotvená.

A my tu vôbec neporovnávame, aby sme nejakých iných zatieňovali. Lebo ako som už povedal, keby nebolo všetkých týchto predchodcov, nebolo by ani brata Branhamu. Celý ten vývoj od reformácie je predsa vývoj, ktorý išiel vpred, až kým na záver z milosti neprežijeme prakresťanstvo a na vlastné oči neuvidíme znovunapravenie a nebudeme ho môcť vnímať v našom strede.

Ale žiaden z týchto mužov v posledných 400 rokoch nepostavil na svietnik práve tie biblické miesta, ktoré postavil brat Branham, a skrze žiadneho z nich sa nedialo to, čo sa dialo v našej generácii.

K tomu by som chcel čítať niekoľko biblických miest. Prvé z listu Židom, kapitola 2, a síce verše 3 až 4. Židom, kapitola 2, verše 3 a 4:

[3] *Akože my utečieme (unikneme), ak zanedbáme také veľké spasenie, ktoré keď o ňom začal najprv hovoriť Pán, nám stvrдили tí, ktorí Ho počuli,*

[4] *pričom spolu svedčil Boh znameniami a zázrakmi a rôznymi mocami a udeľovaním Svätého Ducha podľa Svojej vôle?*

Všetci reformátori zvestovali Slovo, ale božské potvrdenie, doprevádzanie tým nadprirodzeným, alebo akokoľvek to nazveme, to sa nedialo. Oni kázali a ľudia uverili.

Ale v našom čase Boh potvrdil, tak ako v službe Ježiša Krista a ako v dňoch apoštolov.

Sme za to Bohu jednoducho vďační.

A ako som už povedal, ostatní bratia čítali tú istú Bibliu, ale nárokovali si len tie miesta Písma, ktoré sa ich týkali.

Ako často brat Branham čítal Jána 14, verš 12. A čítal to oprávnené. Tu totiž stojí:

„Amen, amen vám hovorím, že ten, kto verí vo Mňa, skutky, ktoré Ja činím, bude aj on činiť, a ešte aj väčšie ako tie bude činiť...”

Na toto miesto Písma sa Calvin, Luther a všetci ostatní jednoducho neodvolávali, neopierali sa o to. Oni ku tomu neboli povolaní. Čas ešte vtedy nenastal. Boh ich použil, aby Slovo priniesli medzi ľud, aby celá tá vec bola postavená na správnu cestu. A i samotní iní Boží muži, Charles Price a všetci, ktorýkoľvek to boli, ktorých Boh mocne použil, ako Jeffrey bratia, hnutie skrze Svätého Ducha...

Ale žiadny zo všetkých týchto mužov nemal odvahu sa postaviť na toto biblické miesto a nedať Bohu možnosť, aby pokračovala služba Ježiša Krista.

Ale hovoríme to v pokore a s uznaním: Ak by brat Branham k tomu nebol určený a povolaný, tak by sa mohol stokrát na toto biblické miesto odvolávať a nič by sa nebolo stalo. Pretože ak Boh nič nekoná, tak sa vôbec nič nedeje. Potom môžeme stokrát povedať: „Tu stojí napísané...” A ak to Boh neučiní, sami od seba to nedokážeme urobiť.

A prečo to brat Branham činil?

Pretože bol Bohom ku tomu určený.

A v tom vám taktiež poviem pravdu: Práve skrze to, že Pán v našej generácii zostúpil v oblačnom a ohnivom stĺpe, v nadprirodzenom svetle, a Svoje Slovo potvrdil ako v dňoch, keď putoval po zemi, práve tým nám bol Ježiš Kristus predstavený ako ten istý včera, dnes a naveky.

Tak nám bol pred oči postavený. Ak by sa to nebolo stalo, tak by ten text ešte stále stál v liste Židom 13:8.

Ale tento text už vždy stál v Biblii, nie až v našej generácii.

Ale v našej generácii existoval jeden muž, ktorého Boh ku tomu určil, aby tento text nebol len vyslovovaný, ale bol skrze Božiu moc potvrdený, aby bolo potvrdené, že Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, že v cirkvi žije a ešte dnes koná to, čo konal vtedy.

A s akou pokorou, ale istotou brat Branham stále znovu hovoril: „**Ak Pán povstal a žije, potom koná dnes to, čo konal vtedy.**” A použil porovnanie s Beethovenom a povedal: „**Ak by bol vo vás duch Beethovena, tak by ste boli ako Beethoven. Ak by bol vo vás duch Shakespeara, boli by ste ako Shakespeare.**”

A potom pokračuje: „**Ak je Duch Krista vo vás, potom ste sa stali, tak ako sa stal Kristus, účastní božskej prirodzenosti.**” A brat Branham sa na toto Slovo postavil a nenechal sa od toho odstrčiť, ale stál pevne na tom Slove.

Luther povedal: „Tu stojím a inak nemôžem...” ale tu stál muž, pri ktorom Boh stál, ku ktorému sa Boh priznal.

Tento verš skutočne často čítal alebo sa naň odvolával: „**Amen, amen vám hovorím, že ten, kto verí vo Mňa...**” — nie v nejakú organizáciu, nie v nejaké učenie, ale Bohom vypôsobená živá viera v Ježiša Krista, Toho ukrižovaného a povstaleho — taká viera musí byť schopná s takým niečím počítať.

A k tomu sa ja dnes rád pripájam.

My všetci chceme predsa začať veriť, že tento biblický verš je predsa napísaný v množnom čísle a nie v jednotnom. Ak by bol napísaný v jednotnom čísle, tak by sme mohli povedať: „Nuž dobre, potom sa tá vec naplnila, je uzavretá a tak patrí do minulosti.”

Prosím, všimnite si to množné číslo v tomto verši: „**Amen, amen vám hovorím...**” — nehovorím tebe, nejakému jednotlivcovi — „**... amen, amen hovorím vám, že ten, kto verí vo Mňa, skutky, ktoré Ja činím, bude aj on činiť, a ešte aj väčšie ako tie bude činiť.**” [Jn 14:12]

Nech Boh nás, ktorí sme dospeli ku živej viere, taktiež môže postaviť na tento skalopevný základ, aby sme sa stali neochvejní, nepohnutelní a s Bohom počítali, totiž že Svoje Slovo potvrdí, pretože aj my sme na to dostali právo.

Dovoľte mi, prosím, urobiť toto porovnanie: V dňoch Finneyho alebo kohokoľvek iného to bolo, deti Božie, ktoré uverili, prežili tie isté zaslúbenia a to isté Slovo a tie veci, ktoré boli kázané.

Teraz si musíme vyjasniť, že tieto veci nám neboli len zvestované a naživo postavené pred oči, ale že by sa Pán chcel vo von vyvolanej cirkvi dosvedčiť, a diali sa tie isté skutky, ktoré sa raz diali – aby sa diali ešte raz podľa Slova Písma: **„Osláv Svoje meno!”** A odpoveď zaznela: **„Oslávil som a ešte oslávim!”** [Jn 12:28]

Boh Svoje Slovo potvrdil ako pravdivé a bude i naďalej Svoje Slovo ako pravdivé potvrdzovať, pretože On je ten istý, On je verný.

A my všetci skutočne veríme, že tak, ako sa Boží ľud vždy mohol opierať na tie vtedy príslušné biblické miesta, ktoré boli kázané, a mohol Boha brať za Slovo, tak sa aj my v tomto čase môžeme opierať o tie biblické miesta, ktoré boli kázané nám a ktoré boli postavené na svietnik, a vo viere smieme počítať s tým, že Boh je verný a musí Svoje Slovo potvrdiť, pretože Písmo nemôže byť zrušené.

Ak budeme len obdivovať službu, ktorú Boh dal, tak na tom neobdržíme účasť. Hľadiac na Boha s tým skutočne musíme počítať — dnes, v tejto hodine počítať s tým — že ten istý Boh – Boh Eliáša a Boh brata Branhama, ten istý Boh je naším Bohom a je dnes tu.

U Neho nie je žiadneho uznávania osôb. Každý nie je Pavol, a každý nie je brat Branham, ale všetci, ktorí kedy verili podľa Písma tomu, čo Boží muži kázali, zažili, že Boh Svoje Slovo potvrdil doprevádzajúcimi znameniami a divmi.

„Amen, amen, hovorím vám...” [Jn 14:12]

Nie jednému, ale každému, kto to chce počuť a veriť:

„... vám hovorím, že ten, kto verí vo Mňa, skutky, ktoré Ja činím, bude aj on činiť, a ešte aj väčšie ako tie bude činiť.

O tom povedal brat Branham, že tam ide o tvoriteľské divy. Pán vtedy vrátil slepým zrak, chromým chôdzu, hluchí mohli opäť počuť, „... **väčšie ako tieto divy...**” – tvoriteľské divy.

Myslím na ten tvoriteľský div s nosom... To bolo to najpôsobivejšie zo všetkých, keď prišla tá sestra do modlitebného radu a držala pred sebou vreckovku a brat Branham povedal: „**Neplač, sestra, len ver, pretože všetko je možné tomu, kto verí.**”

A tá sestra stále držala vreckovku vpredu na tvári a náhle ju odložila a rakovina jej už zožrala nos až na chrupavku. Úprimne, neviem, ako by som ja v takom okamihu reagoval. Brat Branham nebol v žiadnom šoku, nespanikáril, povedal tak pokojne, ako predtým: „**Len ver, len ver.**” A nevykrútil sa z tej situácie nejakými peknými slovami, povedal: „**Len ver.**” A on sám tiež veril a jednal a za sestru sa modlil. Stálo to v časopise Herald of Hope vydávanom v Chicagu. Presne za tri týždne jej narástol nový nos.

Stali sa tvoriteľské divy, ako sme čítali: „... **bude konať skutky, ktoré Ja konám, a ešte väčšie ako tie.**” [Jn 14:12]

Akým spôsobom je Boh oslávený? Tým, že na nás môže konať veľké veci, že sa viera uvoľní, nie je poviadaná, ale slobodná, aby mohla pohnúť Božou rukou. Tým spôsobom je Pán oslávený.

Ako už bolo zmienené, všetci ostatní tak veľmi nezdôrazňovali list Židom 13, verš 8. Oni i všetky tieto miesta preložili, možno i čítali, ale oni nimi neboli oslovení, pretože čas pre túto záverečnú službu ešte nenastal.

Dnes smieme mať z milosti otvorené oči a vedieť, že žijeme v konečnom čase, áno na konci konečného času, a že Boh Svoje dielo dokonáva a že na to potrebuje ľudí, ktorí sú sami časťou Jeho diela.

Pritom teraz myslím na to posledné zemetrasenie v Los Angeles. Práve som bol v Spojených štátoch. A keď sa to tak dialo, napadla mi myšlienka, ako blízko to všetko môže byť.

Brat Branham hovorí tu v kázaní „Vytrhnutie” na strane 36 priamo hore v prvom odseku:

Ó, práve myslím na moju poslednú zvesť v Kalifornii. Myslel som, že sa tam už nikdy nevrátim, keď som predpovedal, že Los

Angeles sa potopí do oceánu. Tak hovorí Pán: Stane sa to. Je to tak ďaleko, už je to podmyté, už je to stratené. V akú hodinu? Nevieť kedy, ale potopí sa to. Hneď potom bola tá oblasť otrášená zemetrasením.

My sa neradujeme, keď sa takéto veci dejú. Priali by sme si, že by celý svet počúval, keď je daná Božia zvesť. Rovnako vieme i to, že nebudú počúvať. Tak to bolo vždy a tak to bude i teraz. Prejdú pomimo Božieho hlasu a Božej zvesti. A duchovní vodcovia sa postarajú o to, aby so spevom, s haleluja, s bubnami a trúbami ľudí odvieďli od pravej Božej veci. A tam je podvod najväčší.

Ďalej tu brat Branham hovorí:

Mnohí z vás mužov stáli v ten deň na tom mieste, keď anjel Pána zostúpil na skalú, keď toto svetlo a oheň padali z neba na skalú, okolo ktorej sme stáli.

Vy milí, je to pravda. Tento muž bol Boží muž. Muž, ktorému sa Pán nadprirodzene zjavoval. Po ktorého pravici stál anjel Pánov, keď sa modlil za chorých. Muž, ktorý videl, ako to nadprirodzené svetlo a oheň zostúpili.

Skutočne Boží muž, ako Mojžiš, ako Eliáš, ako Pavol, muž Bohom poslaný.

Ďalej tu hovorí:

Kameň bol vytrhnutý z hory a preletel a okolím zazneli tri hlasné údery hromu a povedal som: Súd zasiahne západné pobrežie. A o dva dni neskôr sa Aljaška takmer potopila.

Ten, kto už raz geograficky sledoval trhlinu Svätého Andreja, tak vidí, ako to začína hore na Aljaške, pokračuje do mora a vychádza pred Oaklandom až do San Diega. A brat Branham povedal:

Západné pobrežie sa pred príchodom Pána oddelí.

A ľudia tomu neveria. Aj keď sa to deje, neveria tomu.

Avšak tí, ktorí porozumeli, že brat Branham je Bohom poslaný muž, tomu veria. A myslím, že teraz by sa i tí poslední mali prebudiť, pretože všetko sú to predzvesti toho, čo sa už čoskoro skutočne stane.

Brat Branham tu ďalej hovorí:

Pomyslite na to, ten istý Boh, ktorý to povedal, povedal i to, že Los Angeles je odsúdené na zánik. Je preč. Nevieľ kedy, to vám nedokážem povedať.

Vy sami si to môžete prečítať na rôznych miestach, kde sa na to brat Branham odvoláva. On to videl, zvestoval to a stane sa to. Z pozemského hľadiska to bude katastrofa.

Ach, tu by som mal prečítať ešte niečo ďalsie, totiž o neveste. Preskočím to, čo brat Branham povedal o kazateľoch. Los Angeles je cintorínom kazateľov. Zrejme neexistuje žiadne mesto na zemi, kde by od svitania až do západu slnka kázalo toľko mužov a žien ako v Los Angeles. V jednom parku káže 30, 40, 50 ľudí. Prešiel som tade, osobne som tade prešiel. Je to takmer neuveriteľné. Staré matky so šatami siahajúcimi až po nohy a zvestujú evanjelium Ježiša Krista – svojím spôsobom vo svojej horlivosti. Božíu zvesť neprijali.

Keď som to videl, ma vnútorne zachvátila hlboká bolesť. Aké strašné je s tým najlepším úmyslom nábožensky Bohu slúžiť a prejsť pomimo toho, čo Boh skutočne koná.

A niekto mi počas týchto dní povedal: „Pán Frank, letničné hnutie bolo už vždy kritizované, ale odkedy sa tak mocne zasadili za rímskokatolícku cirkev, už im viac nikto neverí. Pretože niečo je tam zrejme v neporiadku, ak sú schopní takto spolupracovať s rímskokatolíckou cirkvou.“

Do toho bližšie vôbec nechceme zachádzať.

Nejaké pomazanie nie je dôkazom. Dôkazom je a zostáva to, či je Boží Slovo rešpektované, prijímané a verené a či pravdu prijímame a či nás Duch môže zapečatiť až ku dňu návratu Ježiša Krista, nášho Pána.

Tu potom brat Branham ďalej hovorí:

Spomínam si na ten večer, keď som ešte videl náhľad nevesty. Bolo to ešte predtým, ako som to videl. Stál som tam a videl som peknú dámu, ktorá bola pekne oblečená a kráčala týmto smerom.

Vo videní stál niekto vedľa mňa a keď som to tak videl, povedal mi: ‚Pozri, toto je náhľad nevesty.‘ Videl som, ako prechádzali okolo, prišli z tejto strany a pokračovali tam.

Počul som, ako ešte niekto ďalší prichádza z druhej strany, prišla cirkev. Tam prichádzala cirkev z Ázie, ó hovorte mi o špine! Potom prišla európska cirkev. Ó, potom som počul, ako niekto prichádza s rokenrolom a bola to Miss Amerika, cirkev. Nemali ani len oblečenie, mali papier, ktorý bol sivý ako novinový papier a držali ho pred sebou, zatiaľ čo tancovali rokenrol, Miss Amerika, cirkev.

To nebol nejaký výmysel.

Viete, že Ján na ostrove Patmos videl dve veci – videl tú veľkú smilnicu jazdiť na šelme posiatej rúhavými menami a videl nevestu Baránka ozdobenú žiarivo bielym rúchom.

Keď Boží muž poslednej hodiny vidí na jednej strane Cirkev a na druhej strane Nevestu, tak to musíme rešpektovať. A Boh môže ukázať pozemské príklady, aby vyjadril božský, nadpozemský, duchovný význam. Miss Amerika, vyzlečená, prikrytá len figovým listom, aby nebola odhalená hanba jej nahoty.

Ale v poslednom časovom období cirkvi, laodicejskom, zrovna o ňom je napísané: „**Radím ti, aby si si odo Mňa nakúpil zlata, ktoré bolo v ohni prečistené, aby si zbohatol a obliekol biele rúcho, aby sa neukázala hanba tvojej nahoty.**” [Zj 3:18]

Čo je potom platné činiť to, čo robili Adam a Eva, trochu sa hrať na schovávačku? Keď príde Pán, tak sa všetky hry na schovávačku skončia. Nestačí len niečo predstierať alebo mať pred sebou niečo, čím sa zakrývame. Nie, je potrebné obliecť sa do rúcha, ktorým je spravodlivosť svätých. [Zj 19:8] To je to, čo Boh v tomto čase činí s nami všetkými.

Mohli by sme o tom čítať o mnoho viac, opisuje všetky tie veci.

Bola tam však spievaná pieseň, *Vpred Kristovi bojovníci...*

Môžeme spievať ‚Veľký Bože, chválime Ťa...‘, môžeme spievať ‚Ó, keby som mal tisíc jazykov...‘ a tých tisíc jazykov nie je vôbec nič platných.

Potom je lepší jeden jazyk, ak ním môžeme chváliť Boha v pravdivosti, pretože poznal, čo Boh v týchto dňoch z milosti podľa Svojho Slova koná. Tento deň, tak som vám to povedal, je pre nás výnimočný deň. S veľkou vďačnosťou a uznaním chceme vyjadriť voči nášmu Pánu a Bohu, že si to vážime, že v našej generácii mohol nájsť niekoho, na koho mohol položiť Svoje žehnajúce ruky, skrze koho mohol hovoriť, skrze koho mohol pôsobiť, niekoho, skrze koho sa dialo to, čo sa dialo v službe Ježiša Krista.

Nikto iný v dejinách Cirkvi tak nečítal Jána 5, verše 19 až 21. Brat Branham to činil veľmi často, takmer pred každou bohoslužbou s uzdravovaním. Prečítam vám, čo tu stojí napísané. Ján 5 od verša 19:

[19] ***A tak odpovedal Ježiš a riekol im: Amen, amen vám hovorím, že Syn nemôže robiť nič sám od Seba, iba to, čo vidí činiť Svojho Otca.***

Vidíte, tu stojí slovo „**vidí**”. On teda niečo videl predtým, ako niečo urobil, videl to, čo malo byť učené a to potom vykonal.

[19] ***... lebo čokoľvek On činí, to podobne činí aj Syn.***

[20] ***Lebo Otec má rád Syna a ukazuje mu všetko, čo Sám činí....***

Čítali ste to? Otec má rád Syna a ukazuje mu, dáva mu vidieť všetko, čo Sám činí.

[20] ***... A ukáže mu ešte i väčšie skutky než tieto, aby ste sa vy divili.”***

Chválené buď meno Pánovo.

Vy všetci, ktorí ste videli ten film, v ktorom sa brat Branham modlí za chorých, tam ste videli, ako bezmocne hovorí: „**Ja nemôžem nič činiť. Čakám na Božiu prítomnosť.**” A náhle je on sám prekvapený, vidíme to na jeho reakcii. Kto to pozorne sledoval, si všimol, že náhle poznal – anjel Pánov je na pódiu.

Nebol to tento pokorný muž, ale Boh Pán, ktorý sa nad nami všetkými zmiľoval a prijal nás, aby nadprirodzeným spôsobom v tomto proročkom časovom období pôsobil, aby Boží ľud vyviedol von zo zmätku a priviedol ho späť ku viere apoštolských otcov.

Povedal: „**Nemôžem činiť nič, pokiaľ mi to nie je ukázané.”**

A náhle, hovorí brat Branham: „**Teraz vidím to svetlo tam alebo tam,**” a potom povedal, čo videl a čo mu bolo dané, to odovzdal ďalej.

Takáto služba, tak to vyznávame pred Bohom a Jeho ľuďom, neexistovala v období takmer 2 000 rokov. Pánu sa zalúbilo milostivo navštíviť Svoj ľud a dať nám schopnosť rozlišovať, aby sme nehovorili: „Tento muž je Belzebub,” a tak ďalej, ale aby sme rozpoznali: Tu je muž od Boha poslaný, ktorý bol Bohom legitimizovaný, potvrdený, skrze ktorého sa diali tie skutky, aké sa diali v službe Ježiša Krista.

A i to nám všetkým má mnoho čo povedať, ako vtedy v Hustone v Texase, v tom veľkom Koloseu, kde sa zhromaždilo asi 23 000 ľudí, keď zostúpilo to svetlo na brata Branhama. A vždy to doprevádzal zvuk, ako keď fúka mocný vietor, a on v tom okamihu vedel, že sa to stalo. Tá fotografia je vám predsa všetkým známa. Potvrďuje to, že tento muž nielen niečo hovoril, nielen tak staval veci do priestoru, ale že Boh potvrdil a legitimizoval to, čo musel tento muž v Božom poverení povedať.

A preto môžeme dosvedčiť: My sme nenasledovali vtipne zloženým bájkam, ale Pána nášho Boha, a Jemu jedinému za to vzdávame česť. Sme však vďační za to, že sme mohli byť zahrnutí do toho, čo teraz koná. Čítajme ešte trochu ďalej, a síce čo sa týka diela Božieho (skutkov Božích).

Ježiš povedal „... **tie isté skutky (diela), ktoré som Ja konal**” a potom v jednotnom čísle hovorí o Božom diele v Jánovi v kapitole 9, verš 4. Tu je nám povedané [podľa nem. prekladu]:

[4] *My musíme konať skutky (diela) Toho, ktorý Ma poslal, dokiaľ je deň. Ide noc, kedy nebude môcť nikto pracovať.*

Noc prichádza. Prorok Izaiáš dostal otázku: „**Strážca, ako pozde je v noci?**” A odpoveď znela: „**Ráno prichádza a i noc. Ak chcete počuť viac, tak prídte opäť a pýtajte sa.**” Môžete to čítať v prorokovi Izaiášovi [Iz 21:11–12].

My sme chceli viac počuť, prišli sme, pýtame sa: Pane, čo nám chceš povedať? Večné ráno prichádza, ale i noc. Ráno pre tých, ktorí Pánovi

veria, slúžia mu a nasledujú ho. Noc pre tých, ktorí svetlo zavrhlí a zotrvali v temnote.

[4] ***My musíme konať skutky (dielo) Toho, ktorý Ma poslal...***

Ježiš povedal: „***Skutky, ktoré činím ja, budete i vy činiť.***”

On ako Syn človeka nekonal nič, On videl to, čo činil Otec, a to isté konal aj On.

Rovnako sa to dialo s bratom Branhamom. On videl, čo Boh koná, a počul, čo bolo povedané, a podľa toho konal.

V Jánovi 4 stojí v jednotnom čísle o dielu Božom, Ján 4, verš 34:

„Ale Ježiš im povedal: ‚Mojím pokrmom je to, aby som činil vôľu Toho, ktorý Ma poslal, a dokonaj Jeho dielo.‘”

Takže vždy ide o to, aby boli Božie diela, Božie skutky vykonávané rôznymi spôsobmi, či už v množnom čísle, či už v jednotnom čísle – že dielo Božie ako celok s Cirkvou je dokonané a potom s Izraelom, vždy podľa toho, čo bolo práve mienené alebo malo byť vykonané. Oboje to patrí dohromady: dielo Božie ako také v jeho celistvosti s Cirkvou a potom s Izraelom, ale aj tie skutky, ktoré patria ku zvestovaniu, pretože stojí napísané: ***„Viera bez skutkov je mŕtva sama v sebe.”*** [Jak 2:17]

Kázanie v našej generácii bolo presne také, ako sme to čítali v liste Židom, kapitola 2, verše 3 a 4. Tam stojí, ***„Tak zvestovanie započalo skrze Ježiša Krista samotného...”*** Tak to tam stojí napísané. Ján pripravil cestu, ale skrze Krista tá vec započala. On je začiatok i koniec, On je Alfa a Omega. Tak, ako to skrze Neho začalo, tak to krátko pokračovalo v dňoch apoštolov.

Ale od tých dní to viac na zemi nebolo možné nájsť, nebolo to viac vidieť ani počuť. Ľudia Boha určitým spôsobom prežívali, prijímali odpustenie hriechov, získali istotu spásy a v miere, v ktorej im to bolo kázané, to prežili a Pánu slúžili.

V našich dňoch Boh učinil niečo nové. A to, čo sa stalo na počiatku, vykonal i na konci, aby v tomto poslednom čase skutočne upriamil pozornosť Svojho ľudu na Seba, na Svoje Slovo, na to, čo On koná. Pretože je predsa všeobecne známe, že sa hovorí: „Kristus je tu a Kristus je tam.” Údajne je všade.

Kde je Kristus skutočne?

Tam, kde môže hovoriť, kde môže pôsobiť, kde sa môže zjavovať, a síce rovnakým spôsobom, ako vtedy, keď chodil po zemi.

To bolo taktiež priame poverenie brata Branhamu, ktoré mu bolo svojho času dané. Už som to tu povedal a možno to svedectvo brata Branhamu raz preložím i do nemeckého jazyka na kazetu, ako tam doslova hovorí a potvrdzuje, že anjel Pánov ho upriamil na Jána 4, poukázal na Jána 1, poukázal na rozhovor so ženou pri studni a povedal: **„To isté sa opakuje i teraz ako znamenie Mesiáša v tvojej službe a bude to to posledné znamenie pre Cirkev.”**

To objasnenie poukazovalo na to, že Pán dal vtedy toto znamenie pred Židmi a Samaritánmi, ale nikdy nie pred národmi, pred pohanmi. A anjel Pána povedal:

„Tak ako bolo vtedy v službe Ježiša toto prorocké znamenie dané Židom a Samaritánom, že Pán mohol napríklad povedať Natanaelovi: »Skôr ako ťa Filip zavolať, videl som ťa, keď si bol pod figovníkom.« Mohol povedať Petrovi: »Tvoje meno je Šimon, ty si syn Jonáša.« [Jn 1:42] Mohol povedať žene: »Ty si mala päť mužov a ten muž, ktorého máš teraz, to nie je tvoj muž.« [Jn 4:18]

Vy všetci predsa poznáte evanjeliá.

Anjel to objasnil. To isté sa musí zopakovať ako posledné znamenie pre Cirkev z národov.

Nuž, spýtajte sa dnes nejakého letničného kazateľa v celej Európe, ktorý chváli a velebí Pána v jazykoch, spýtajte sa ho, čo Boh skutočne vykonal. Môžem vám povedať, čo vám odpovedia: Totiž to, čím sa oni môžu preukázať.

Ale dnes nejde o to, čím sa môže preukázať nejaké letničné hnutie alebo letničná misia, nie, dnes ide o to, čo Boh podľa Svojho Slova koná uprostred Svojho ľudu.

To, čo je nám drahé a vzácné, ostatní šliapu svojimi nohami.

A prečo? Pretože síce skúmajú Písmo, ale neprichádzajú ku Pánu, aby boli skutočne uchopení a preniknutí pravdou. Chceli by, aby bol Boh s nimi.

My by sme chceli byť s Bohom, aby On mohol byť s nami. Nie, že by sa On prispôsoboval nám, ale že by sme sa my Jemu prispôsobili.

Je ešte jedno Slovo zo Starého a jedno z Nového zákona, ktoré by som chcel čítať. Izaiáš, kapitola 28, verš 21. Tu stojí napísané, taktiež všetkým dobre známe:

[21] *Lebo Hospodin povstane ako na vrchu Peracím, bude zúriť ako v údolí v Gibeóne, aby učinil Svoje dielo, Svoje podivné dielo, aby vykonal Svoju robotu, Svoju čudnú, nezvyčajnú robotu.*

A viete, čo prichádza vo verši 22?

[22] *Preto teraz sa neposmievaťe, aby sa nezatiahli napevno vaše putá...*

Čo píše Peter?

V konečnom čase budú posmievaťi, ktorí budú chodiť podľa svojich žiadostí a budú sa pýtať: „**Kde je jeho zaslúbenie o návrate?**“ [2Pt 3:4]

[22] *Preto teraz sa neposmievaťe, aby sa nezatiahli napevno vaše putá, lebo záhubu a to pevne usúdenú, tak som počul, príde od Pána Hospodina zástupov na celú zem.*

Keď bude Nevesta vzatá domov, prepukne naplno deň Pánov. A deň Pánov bude horieť ako pec, bude to deň temnoty, deň zúčtovania, deň súdu. Nie posledného súdu, ale tých strašných súdov, ktoré na túto zem prídu.

Tu je povedané:

[22] *Preto teraz sa neposmievaťe, aby sa nezatiahli napevno vaše putá...*

Ó, kiež by ešte mnohí dospeli ku poznaniu pravdy, aby boli ich okovy, ich putá rozviazané, aby boli oslobodení, pretože väčšina je ešte poviazaná v rôznych denomináciách. Hovoria o slobode a stali sa otrokmi ľudí, ktorí ich vedú do bludu a podvádzajú.

Tam, kde sa ku Slovu nedostáva Boh, kde nedostáva priestor On, tam hrajú ľudia svoju hru s ostatnými, aj keď je to nábožensky zdobené.

[22] *Preto teraz sa neposmievaťe, aby sa nezatiahli napevno vaše putá...*

Ó, kiež by to bolo v spásnej rade nášho Boha tak predurčené, že i my by sme už čoskoro mohli povedať, ako povedal On: „**Duch Boha Pána spočíva na Mne, aby som zajatým zvestoval oslobodenie a poviazaným uvoľnenie.**“ [Lk 4:18] Že by bola božská zvesť takou prenikajúcou, vykupujúcou, oslobodzujúcou zvesťou, aby všetci, ktorí ju počujú, mohli slobodne vyjsť a mohli Pánu už len ďakovať. Slovo Pánovo má byť predsa vo viere prijaté. A Slovo o kríži je ešte dnes Božou mocou.

Tu stojí: „**Pán sa pozdvihne, povstane...**“ [Iz 28:21]

Chválené buď Jeho meno.

Áno, mohli by sme sa modliť: Pane, pozdvihni sa, odej sa do Svojej moci a vystri Svoje rameno a pomôž nám a dokonaj Ty Svoje dielo a daj, že by sme na tom mali účasť!

Verš 21:

[21] **Lebo Hospodin povstane ako na vrchu Peracím, bude zúriť ako v údolí v Gibeóne, aby učinil Svoje dielo...**

Nebolo to vždy tak, že tie najväčšie spoločenstvá prechádzali pomimo malých vecí, ktoré Boh konal?

Ako to tak krásne povedal brat Branham: Boh zjavený v jednoduchosti. Nie vznešene vybranými slovami, ale zvestovaním Božieho plánu spásy, slovami Božej múdrosti a zjavenia, ako ich z milosti daroval Svätý Duch.

A my sme skutočne povedať, že sme boli Bohom vyučovaní. Ja by som to všetko nebol vedel, ak by Boží Duch tie kázania nechal a nevoviedol ma späť do Slova, aby mi to všetko z milosti zjavil a ukázal.

I v Novom zákone sa to raz už spomína. V Skutkoch apoštolov v 13. kapitole sa na to Boží muž odvoláva, verše 40 a 41. Tu stojí:

[40] A **tak teda hľadte, aby neprišlo na vás to, čo je povedané v prorokoch:**

[41] **Pozrite, vy pohŕdači, divte sa a zmiznite, lebo Ja konám dielo za vašich dní, dielo, ktorému zaiste neuveríte, keby vám niekto rozprával o ňom.**

Žijeme, ako už bolo povedané, v dňoch, keď Boh dokonáva Svoje dielo.

Žijeme v prorockom časovom období a zaslúbenia pre tento čas boli postavené na svietnik.

A vďaka buď Bohu i za to, že sme zostali triezvi a nechali sa Svätým Duchom skutočne viesť do celej pravdy Slova, bez toho, aby sme prepadli fantázii, bez toho, aby sme vykladali, bez toho, aby sme vykročili mimo svedectvo Písma, ale jednoducho sme zostali v Slove. Ako povedal náš Pán: „**Ak Moje slová zostanú vo vás a vy zostanete vo Mne...**” [Jn 15:7]

My by sme chceli až do konca zostať v Slove a Slovo nech zostane v nás. Stať sa jedno s Bohom, jedno s Jeho Slovom a potom, keď bude Slovo potvrdzované, mať účasť na tom, čo Boh koná.

Dva-trikrát som povedal, že je to pre mňa mimoriadny deň, v ktorom môžeme spomínať na to, čo Boh vykonal.

Už som zmienil, že existovali veľkí Boží muži, ktorí vo Svojom čase slúžili Pánu, a niektoré mená som zmienil.

Existoval Boží muž v našich dňoch, ktorý nemal zvestovať len čiastkové pravdy, ale postavil na svietnik celú božskú pravdu.

Svetlo v minulosti prichádzalo kúsok po kúsku, až kým, ako stojí napísané, „ **... sa rozvidnie plný deň a v našich srdciach vzíde ranná hviezda.**” [2Pt 1:19] Teraz ten deň započal, ranná hviezda v našich srdciach vzišla, v čase večera malo byť svetlo. A vďaka buď Bohu, svetlo prišlo.

Nemáme právo hodnotiť, čo je veľké a čo malé, ale chceli by sme predsa len smieť porovnať a považovať sa za šťastných, že nežijeme už pred 200 alebo 300 rokmi, ale smieme žiť teraz, pretože toto je v skutku ten najúžasnejší čas, aký kedy na zemi v celých dejinách spásy bol.

Stále znovu som to hovoril: Existovali dve mimoriadne generácie, to bola tá pri prvom príchode Krista a potom naša teraz pred druhým príchodom Krista. Dve Bohom obzvlášť omilostené generácie.

V medzičase Boh prehliadal, ale teraz vyzýva všetkých, ktorí by pred Ním chceli obstať, aby k Nemu prišli, postavili sa na Jeho stranu a prijali plnú pravdu tak, ako stojí v knihe pravdy napísaná.

Toto nie je čas kompromisov, toto je čas stať sa jedno s Bohom, a Pánu zo srdca ďakovať za to, že nás oslovil, že nám daroval jasnosť, áno, že dal vzísť svetlo v temnote.

Služba, ktorá sa udiala v tejto generácii, bola tá istá služba, aká sa diala vtedy, keď bol Ježiš Kristus ako Syn človeka tu na zemi. Skutky (diela), ktoré konal vtedy, sa diali opäť – On ich konal. A my sme počítali s tým, ja s tým plne a cele počítam, že sa budú diať ešte väčšie skutky, áno ešte viac sa bude diať, ako sa dialo doteraz.

Pán sa pozdvihne, On Svoju moc zjaví, On Svoje Slovo potvrdí, On Svoj ľud požehná, On znovunapraví. Každé zaslúbenie, ktoré Boh dal, je áno a amen.

Chceme Ho prosiť o to, aby nás presadil do takého stavu, v ktorom budeme môcť veriť podľa Písma, aby sa na konci mohol zjaviť tak, ako to činil na počiatku.

Bohu buď vďaka za všetkých prorokov, Bohu buď vďaka za apoštolov, Bohu buď vďaka za všetkých reformátorov, Bohu buď vďaka za všetkých mužov v dejinách cirkvi, Bohu buď vďaka za všetkých.

Bohu buď vďaka za muža Božieho našej hodiny, nášho milovaného brata Branhamu, vďaka buď Bohu za to, že ho mohol tak mocne použiť a po celom svete urobiť požehnaním, áno, znamením, ktorému bolo odporované, ktoré bolo odmietané.

Ale sú i takí ľudia, ktorí Bohu neodporujú.

Kto odporuje, protirečí Božiemu mužovi a stavia sa proti nemu, odporuje Bohu: **„Kto vás počúva, ten počúva Mňa, kto vás odmieta, ten odmieta Mňa.”** [Lk 10:16]

Keď prichádza od Boha poslaný muž, tak máme za úlohu prijať ho, umyť mu nohy, pohostiť ho a ďakovať Bohu za to, že sme boli uznaní za hodných prijať Božieho muža.

V liste Židom stojí: **„Mnohí prijali anjelov bez toho, aby to vedeli.”** [Žd 13:2] Boh posielal takýchto anjelov, takýchto zvestovateľov. A posledným zvestovateľom bol brat Branham.

Dnes som jeho meno niekoľkokrát spomenul, učinil som to s radosťou, s veľkou radosťou a s vďačnosťou vo svojom srdci, pretože dnes by som

bol ešte v temnote, ak by Boh nebol poslal tohto muža, aby svetlo, prorocké Slovo postavil uprostred tmy na svietnik, aby sme ním boli osvietení.

Nech je chválené a velebené meno Pánovo. Putujte vo svetle, kým máte svetlo, putujme v ňom, až kým neprejdeme od viery ku realite. Chválené a velebené buď meno Pánovo. Amen, amen. Povstaňme a spoločne Pánu ďakujeme.

Pane náš Bože, Ty si pohol našimi srdcami. Nachádzame sa v Tvojej priamej prítomnosti. Ty si tu.

Ty si s nami hovoril.

Ty si zachránil, uzdravil, požehnal.

Chválené a velebené buď Tvoje sväté meno.

Buď s nami, pozdvihni Svoju tvár nad nami a daj nám Svoj pokoj.

Buď s nami všetkými na večnosť.

Amen.